

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra NUTIDSBILLEDER (1878)

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, 1923, s. 396.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe02-shoot-idm140498673320368/facsimile.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

dømt, Andre fandt, at Sligt skulde tages med fornem Ringeagt.

Det var Altsammen saa godt, som man kunde ønske sig det; men det Værste var, at der hos Harald Holst selv til Trods for hans Sikkerhed kunde høres en uforskammet og næsvis indre Stemme, der blev ved at forelægge ham det Spørgsmaal, om der i Beskyldningerne dog ikke var Noget, en lille Smule blot. Det var det, han vilde være fri for, og det havde de Andre ikke kunnet skaffe ham af med.

Han kunde ikke sove meget den Nat, og den næste Morgen ringede han paa Bankdirektorens Dør. Han vidste af gammel Erfaring, at til Klokkeren henved 10 var der megen Rimelighed for at træffe Frøkenen alene. Fruen, som var noget svagelig, og hvis største Glæde, efterat de vare blevne rige Folk, bestod i, ikke at tage sig af nogen Ting i Verden, stod sjelden op før hen ad Formiddagen; Bankdirektøren var ude at ride. Den Morgen kom Frøkenen ilende for at lukke op før Tjeneren og førte ham strax ind i Dagligstuen, uden at spørge, om han vilde tale med Husets Herre.

»Det var godt, at De kom. Jeg ventede Dem. Jeg trængte til at tale med Dem. Det er for galt!«

Hun talte i korte, afbrudte Sætninger, men havde dog Selvbeherskelse nok til efter at være kommen forbi et Spejl at glatte Haaret lidt længere tilbage fra Øret. Hun var ualmindelig soigneret i sit Toilette den Dag; det var en næsten koket og meget ungdommelig Morgendragt, hun havde paa.

»Det er for galt, det er forfærdeligt, at Sligt kan siges, at Sligt kan skrives. Nej, sæt Dem her ved Siden af mig,« hun trak en Lænestol frem. »Jeg forsikrer Dem, jeg har ikke lukket et Øje hele Natten; jeg er rasende.«

Det maa indrømmes, at hendes smaa Øjne saae temmelig gnistrende ud, og hun var virkelig ogsaa for Alvor vred. Hun luede altid af Forbittrelse, naar Nogen fornærmede Noget af Hendes, hvad enten hun saa brød sig om dette Noget eller ikke. Hun følte saadanne Fornærmelser som et Angreb paa sig selv og opfyldtes af vild Hævntørst. Da hun nu virkelig alt betragtede Harald Holst som hørende til sin Domsene, var hun for ramme Alvor vred.

Der var Noget i denne hidsige, kvindelige Forbittrelse,

som strax gjorde Harald Holst meget godt. Under dens hede Pust følte han selv ikke Andet end Vrede, og den næsvise lille Stemme blev ganske stum.

Han vilde imidlertid vise, at han var Mand for at kunne taale Sligt og sagde derfor i en rolig Tone: »Jeg sætter den største Pris paa den Deltagelse, De viser mig, men jeg synes, De tager formegen Notits af det lave Angreb. Mig er det saamænd temmelig ligegyldigt.«

»Ligegyldigt« — sagde hun med en egen hvinende Betoning — »saa maatte De da være...« Hvad han maatte være, forblev dog foreløbig en Hemmelighed, som hun fandt det rigtig at bevare. Hun gjorde Vold paa sit oprigtige Arrigskab og sagde med en Stemme, som det efterhaanden lykkedes hende at give Noget, der kunde forestille en blid Klang: »De er for god, for human. Man kan kun beundre Dem desmere derfor; men jeg kan ikke saaledes beherske mine Følelser.«

Hun greb hen paa Bordet: der laa den fatale Avis. Hun saae paa Artiklen og rykkede sig tæt hen til ham, for at han kunde se med. »Jeg har aldrig læst Noget saa infamt: De bringer Forkludring med Dem overalt.« Hun skød sin Lænestol endnu den Tomme nærmere til ham, den kunde komme. »De, som overalt bringer gode og gavnlige Foretagender til at spire frem! De!« — og hun sendte ham et ubeskriveligt Øjekast.

»De kæmper for egoistiske Interesser. De!« — atter et Øjekast, som han ikke frygtede for at møde, thi han vidste, at da Bankdirektøren for kort Tid siden havde slaaet paa Noget, der maaske gik lidt i denne Retning, havde han kun sagt, at det kunde de tale nærmere om ved Lejlighed. Da Øjekastet var blevet besvaret, foregik der en let lille Drejning af den ene Lænestol, idet hun gik over paa næste Spalte af den skammelige Avis.

»De øver en demoraliserende Indflydelse!«

Hvorledes det nu var gaaet til eller ikke, nok er det, han havde her faaet en Arm om hendes Liv eller hun sit Liv ind under hans Arm. Hovedsagen er, at Armen og Livet beholdt deres nye, gjensidige Stilling.

Hun fortsatte: »De er en Pjalt, Aa Gud!« Hendes Ho-